

ARTIȘTI ROMÂNI CONTEMPORANI ÎN MUZEUL  
ȚĂRII CRIȘURILOR.  
COLECȚIA DE GRAFICĂ CONTEMPORANĂ – DOINA SIMIONESCU

de

RAMONA NOVICOV-TERDIC

*CORP AL ABSENȚEI, PSYCHE\**

Ceea ce ni s-a arătat a fost  
urma caldă încă a Imaginii: um-  
bră transparentă, energie înnebu-  
nită atinsă fulgerant de Formă,  
părăsită apoi

încercarea de a numi o Absență  
printr-un pariu pe corpul acelei  
ultime Realități, care poate fi  
doar presimțită, așteptată și, une-  
ori, proiectată pe axele răstignirii  
la ORIZONT

ORIZONTUL de acum este dereg-  
lat, ieșit din matcă

zonă de trecere, loc circumscris,  
tri-direcționat: o Troiță

incantație lăsată să se țeasă sin-  
gură, să se spună singură, să se  
învăluie și să se dezvăluie singu-  
ră după un scenariu trans-formal:  
un Văl

\* Acest text aproximează  
EXPOZIȚIA DOINA SIMIONESCU  
București, Galeria Simeza, noiembrie 1989  
Oradea, Muzeul Țării Crișurilor,  
ianuarie 1991

*CORPS DE L'ABSENCE, PSYCHÉ\**

Ce qui s'est révélé à nous a été  
la trace encore chaude de l'I-  
mage, ombre transparente, ener-  
gie affolée atteinte foudroyant  
par la Forme, abandonnée ensuite

la tentative de nommer une Ab-  
sence par un pari sur le corps de  
la dernière Réalité qui peut être  
tout au plus pressentie, attendue  
et, parfois, projetée sur les axes  
de la crucifixion à l'*Horizon*

Cet HORIZON est déréglé, sorti de  
ses bornes,

zone de passage, lieu circonscris,  
tri-direction: une Croix votive

une incantation qui se trame  
seule, qui se raconte seule, qui  
s'enveloppe et se dévoile seule,  
d'après un scénario trans-formel:  
un Voile

\* ce texte essaie d'approximer  
l'EXPOSITION DOINA SIMIONESCU  
Bucarest, Galerie Simeza, novembre 1989  
Oradea, Muzeul Țării Crișurilor,  
janvier 1991

generator de imagini funcționând la maximum, autocombustiv și autoregenerator

suflu captat al forței de nevăzut și de nenumit presimțit în Zonă (mărturia artistului înaintemergător este felul în care acesta o descoperă și o străbate)

energia eliberată la capătul unei "asceze care te ordonează. Pe urmă trebuie să o părăsești" (D.S.), și care înseamnă

reprimarea deliberată a dexterității, a "talentului", a fluenței și siguranței tehnicii

umilitatea asumării lucide a neputinței omenești de a numi până la capăt

a alege *drumul îngust* care duce la Imagine, *mersul împotriva ei*, fără atingere, fără localizare, doar pregătindu-i locul apariției

sunetul aspru și subțire al peniței – alb, negru, galben, cu roșu pe stînga, în oglindire

pentru că trimite dincolo de ea, Imaginea rămîne *proiect*, (de aceea se întoarce mereu și mereu asupra ei însăși), *întrebare imposibil de formulat pînă la capăt despre ascunsul pe care-l protejează arătîndu-se pe ea*, metonimic și monocord.

frumusețea acestui gest de retragere din fața Imaginii îi asigură privilegiul de a fi înalt anonimă și atemporală, o "pece-te" (D.S.), amprenta sentimentului scrijelit dureros, dar necruțător, în pielea hîrtiei japoneze.

générateur d'images fonctionnant au maximum d'une manière autocombustive et autogénératrice souffle capté de la force invisible et inexprimable pressenti dans la Zone (le témoignage de l'artiste précurseur est la manière dans laquelle il la découvre et la traverse)

l'énergie délivrée au bout d'une "ascèse qui te discipline. Ensuite on doit l'abandonner" (D.S.) et qui signifie

le refus délibéré de la dextérité, du "talent", de la souplesse et de la fermeté de la technique

l'humilité d'assumer avec lucidité l'impuissance humaine de nommer jusqu'au bout

de choisir le *chemin étroit* qui mène à l'Images, la *marche contre elle*, sans la toucher, sans la délimiter, en préparant seulement le lieu de son apparition

le son âpre et fin de la plume – blanc, noir, jaune, avec du rouge à gauche, dans son reflet

parce qu'elle renvoie au-delà d'elle-même, l'Image reste un *projet*, (c'est pourquoi elle retourne toujours sur elle-même), une question impossible à formuler jusqu'au bout sur le *sens caché qu'elle protège en se montrant elle-même*, métonymique et monocord

la beauté de ce geste qui se retire devant l'Image lui assure le privilège d'être hautement anonyme et atemporel – un "sceau" (D.S.), l'empreinte du sentiment éorché avec douleur, mais sans pitié, dans la peau du papier japonaise.



